

Medgyes és vidéke

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Nagypiac-tér 28
Reissenberger-nyomda.

Megjelenik minden vasárnap.

Előfizetési árak: Egy évre 12 K, félévre 6 K,
negyedévre 3 K. Egyes szám ára 30 fillér.

Nincs már forradalom;

amit akartunk, elértük. Most már csak jöjjön a rend, a béke. Minden hiába kiömlött vércsepp csak szennyfoltot hagyna s szomorú árnyat vetne az új Magyarország népére.

A magyar nemzet megmutatta, hogy mily messzemenő az ő türelme, de amikor már csordultig volt a pohár, megmutatta azt is, hogy bármely pillanatban kezébe veheti a hatalmat s könnyen letudja rázni a nemzet a szolgaság rabbilincset is. Igyekezzünk megszilárdítani a szabad, demokrata Magyarország új korszakát.

Letettük a fegyvert, de nem legyőztöttek.

Letettük azért, hogy megszabaduljunk az osztrák iga alól, hogy karöltve testvéreinkkel dolgozzunk Magyarország függetlenségéért.

Célnél vagyunk. Magyarország önálló és független. A szabadság, egyenlőség, testvériség legbátrabb s leglelkesebb harcosai állanak a nemzet élén.

Most már csak ne haragudjunk egymásra, ne legyen köztünk nemzeti-ségi különbség. Legyünk testvérek, hisz testvérek voltunk a halál torkában is. Odakint a vérmezőkön, a halál kegyetlen udvarában, némán s megbékülten pihennek Erdély derék harcosai. Odakint a tömeggyilkolásban már testvér lett a magyar, román és szász. Miért legyünk mi ellenségek, hisz odakint a román katona testvérként kötötte be a magyar katona sajgó sebeit s viszont a magyar fájó könnyeket hullatott a román bajtárs hősi sírjára.

Nem! Legyen vége a folytonos zsörtölődésnek, Erdély minden embere, nemzetiségi és valláskülönbség nélkül tömörüljön s olvadjon eggyé.

Ne fájjon senkinek, hogy ez az ország Magyarország, ha szabad mindenki s függetlennek érzi magát s Erdély minden egyes nemzetiségét testvérnek nézi. Az új Magyarország igazságot s szabadságot hoz, de ezt egyformán hozza úgy a magyarnak mint a románnak és szásznak. Készítsünk egy zászlót, egy közös zászlót, legyen benne piros-fehér-zöld, a

románok s a szászok nemzeti színei s tömörüljünk e zászló alá s valjuk büszkén testvéreknek egymást s dolgozzunk közösen, egységesen Magyarország függetlenségéért.

Fáradozásunk gyümölcse biztos meglesz s rövid idő múltán a boldogságtól sugárzó arccal harsányan kiált-hatjuk: Éljen a független Magyarország, éljen a szabadság, testvériség és egyenlőség.

Kazatsay Emil.

Az „ellátatlanok“.

Annak a cikksorozatnak, mely e cím alatt lapunknak több hasábján látott napvilágot, hogy vajjon nem-e ez az utolsó fejezete, azt a jó Isten tudja.

Itt állunk a világháború halálos ágya mellett. A rettenetes szörny haldoklik. Elszorult szívvel úgy sejtjük, mintha haldoklásában retentőbb lenne, mint volt életében. Reméltük, hittük, hogy a negyed-fél évig tartó óriási zivatar elmúltával derűs napfény kelti majd életre a véreit áztatott földből a béke, a megértés s a felebaráti szeretet virágait. De látjuk, a sötétség nem oszlik s az összerongált termőföldekből gaz és dudva üti föl fejét.

E cím alatt végig panasztunk a világháború szomorú éveit eltöltött s úgy ahogy keresztülgázolt összes minket ért nyomorúságokat. Nem részvét vagy szánezéskeltés céljából, mert ahhoz nagyon is

hiányosak és tartalomnélküliek voltak kifejezéseink. De igenis, el akartuk volna érni, hogy ebbe a nemzetiségek gyűrűjébe szorított s anyagilag tönkrevert állami tisztviselői karnak az együtvértartozóságát s kölcsönös támogatását minden lehető eszközzel megteremtstük.

Az elhatározásokban hiány nem volt. Terveltünk, fogadkoztunk, a legjobb igyekezettel buzdítottuk egymást munkára, kitartásra . . . végül mindegyikünk, mintha a legkevésbé érdekelné a dolog, haladott a maga mindennapi megszokott útján, a Pató Pálok nyomdokán. Kiadtuk a szegénységi bizonyítványt akaratbeli tehetetlenségünkről s arról a bennünk elharapódzott, meggyepesedett közönről, melyet a hivatali irodák tintásasztalaiból kiáradó gőz nevelt belénk. Mintha a lélek hagyott volna el bennünket; elfeledtük a tegnapot nem törődünk, gondolkozunk a holnapról. A mai nap kenyérének élvezete nem ad időt annak megfontolására, hogy ki és mi okozta a multakban elszenvedett nyomorúságainkat és a jövőben ki és mi ellen védekezzünk, hogy minél enyhébbek legyenek a — sajnos — nagyon is fenyegető szenvedéseink.

A mérleg serpenyőjéből miért hiányzik az a valódi sullyal bíró tény, hogy a békeidőben is éhbérért dolgozó állami tisztviselő alkalmas csoportja úgy végig küzdötte és szenvedte ezt az áldatlan háborút, mintha örökös vándorbotján és családján kívül még volna egyéb értékes vagyona is, míg a többi része az előző kormányok szűkmarku intézkedései mellett megfogyatkozott munkaerővel végzett s a közrend

P. Dizmacsek Ker. János emlékezete.*)

„A Kapisztránok nem hal-tak ki nálunk“. Kőrösy ezredes értesítéséből.

A halál eme nagy hónapjában mindenki igyekszik szeretteiről megemlékezni, kedves emléküket felevenítik, sírjaikat felvirágozzák. Mindenkiről megemlékeznek az emlékeznek az emberek, mert mindenkinek van halottja.

Most pedig, mikor a béke készül helyreállni s katonáink hazatérőben vannak, hogy a győzelmi pálmát, mely „a törvényes harcolóknak“ van megígérve, elnyerjék; most mikor mindenki ünnepel, most, midőn mindenkinek megadják a megillető tiszteletet, mi is lélekben zárandokoljunk el Galicia egyik temetőjébe s ott helyezzük el megemlékezésünk s imádságos lelkünk

*) Azt hiszem nem végzünk hiábavaló munkát, midőn lapunk hasábjain helyet adunk P. Baptista emlékének. Tisztelt olvasóink is figyelemmel fogják olvasni, remélem, e kimerítő nekrológot, e széleskörű tanulmányt. Mindenki ismerte őt, szívünkhez nőtt, azért emlékezzünk meg róla mindnyájan.

koszoruját egy jeltelen sirra, melynek boldog lakója is derekasan kivette részét a világháborúból. Mindegyikünk lelke egy-egy ibolyával, egy-egy Aves mementóval járuljon hozzá e névtelen hős sírjának feldiszi-téséhez. Ha a haza, a társadalom megadja az élőknek a tiszteletet, adjuk meg mi azt a holtaknak; ha a világ hamar elfeledi a halottat, mi annál gyakrabban gondoljunk rája. Adjuk meg mi is a méltó kitüntetést az elesett hősöknek, mert a világ csak a tűzkeresztségből szerencsésen kikerült vitéz-eknek adja meg.

Mindegyikünk lelkében él még, mindegyikünk élénken emlékszik 1915. augusztus egyik verőfényes délutánjára, mikor a szeretet lektoratya a harcra indult. Hogy megélték tanítványai a hős kapitányt, kinek lelki szemei előtt még nem lebegett a sors gyászos keze, hogy neki is ott kell hősi halált halnia, hogy neki is vérell kell megpecsételnie a haza iránt érzett forró szeretetét. Mikor forrón kezét megszorítottuk, bucsut vettünk tőle, lelke melegét, szívének lelkesedését éreztük . . .

(Folyt. köv.)

fentartására irányuló teendői mellett, nyelte a jobb jövő reményével izesíteni próbált sovány falatokat.

A hazatérő katonáknak marhát, földet juttat a nemzeti áldozatkészség; a háborút elkerülő őstermelő, kereskedő, iparos vagyont harácsolts össze a háboru alatt.

Nem irigykedünk azért sem az egyikre sem a másikra. Boldoguljanak vele, ahogy reá szolgáltak.

Bárha nem is voltunk képesek céljaink elérésére egyesíteni erőnket, ha nem gyűléseztünk napról-napra s akaratumk nyilvánítására tüntető körmeneteket nem rendeztünk, nekünk is vannak kívánalmaink, melyekre rászolgáltunk.

Az egyik a biztos és zavartalan megélhetés biztosítása. A másik: ne tekintsen bennünket senki rabszolgáknak, kiket az egyik hatalom szolgálatából csak ugy könnyűden egy másik hatalom szolgálatába állíthatnak.

Ez a legminimálisabb követelésünk.

Ha még ennyit se tudunk elnyerni, akkor a wilsoni s nem tudom miféle világboldogító demokrata elvek az őket megillető helyeikre raktározhatók.

Kolos.

Katonák! Polgártársak!

Aki a vasutat, annak berendezéseit rongálja, a szolgálatban álló vasutasokat bántalmazza, az saját magának és családtagjainak életét veszélyezteti, mert élelszükségeink kielégítése vasut nélkül nem biztosítható és beteg gyermekeink részére orvos, gyógyszer és élelmicikkek vasut nélkül nem szállíthatók.

Aki vasuti szállítmányt dézsmál és fosztogat, az embertársának, családtagjainak és önmagának okoz kárt, mert nem tudhatja, hogy melyik szállítmány kinek a tulajdona.

Aki a vasutat rongálja, a szállítmányokat dézsmálja és a vasuti alkalmazottakat bántalmazza, az a

mindenütt megszervezett és fegyverhasználatra jogosult vasuti őrséggel kerül összeütközésbe és életét teszi kockára.

Kolozsvár, 1918 november.

Vasuti üzletvezetőség.

H I R E K.

Lapunk mai száma, technikai akadályok miatt, csak oldalon jelenhetett meg.

Háromszék statáriumot kér. Sepsiszentgyörgyről értesülünk: A harctérről hazatérő katonák garázdálkodása a lakoságnak a vagyoni ellen irányuló merénylői megakadályozása, szóval a személyes vagyonsbiztoság megvédése végett, a vármegye egész területére statáriumot kéretett.

Ellopták a szilágycsehi telefont. Szilágycseh jelenti, hogy a telefonvezetékét 2 és fél kilométernyi vonalon ellopták. A nemzetőrség a telefonvezetékét már helyreállította.

Figyelmeztetés a hazatérő katonához és munkásokhoz. A különböző frontokról hazatérő katonák és katonai munkások nagyon könnyen különböző fertőző betegségeket hurcolhatnak be, ami a háboru és a spanyoljárvány okozta pusztításoknál is veszedelmesebb lehet. Katonák és munkások, vizsgáltsátok meg magatokat, mert nemcsak a családok érdeke ez, hanem az egész országé, az egész nemzeté.

Aki aranyat eszik. Gregor Tiniu szászfenesi lakost, midőn egy reggel Kolozsvár felé tartott, két katona megtámadta és pénzt követelte. Gregor a papírpénzt szívesen átadta, azonban egy féltveőrzött tizkoronás aranytól semmiképpen sem akart megválni. Midőn látta, hogy az aranyat semmiképpen sem tudja megmenteni, egy mozdulattal a szájába kapta és lenyelte. Tanulság: ki korán kel, aranyat nyel.

Papok a polgárőrségben. Gyulafehérváron megszervezték a polgárőrséget. Az ifjabb papok Zlemák Ágosttal az élükön felajánlották szolgálataikat a katonai parancsnokságnak, amely örömmel fogadta elhatározásukat. Az Ur szolgálói, vállukon fegyverrel s nemzetiszin karszallaggal teljesítenek most szolgálatot.

Megszöktek a szakmunkások. Az Országos Hadigondozó Hivatal Kolozsvárt Deák Ferenc-utcában egy mintaszerű rokkantiskolát tart fent, amelyben a háboru rokkantjait tanítják ki mindenféle mesterségre. Ennek az iskolának a felügyelő személyzete és katonai szakmunkásai beosztási helyüket elhagyták. A szakmunkások eltávozására érzékenyen érinti a mesterséget tanuló rokkantakat.

Elveszett Heidendorff Károly medgyesi lakosnak egy fekete-sárga-fehér kopókutyája. Megtalálójára a rendőrségnél jelentse be.

Szerkesztő: Dr. Kazatsay Mihály.

Munkatársak: Nagy Iván, P. Biró Benedek, Dr. Sziklay Dezső.

Városi hivatalos hirdetések

Szám 9570—918 vt.

Hirdetmény.

Vasárnap, e hó 17-én d. u. 2 órakor eladatik a marhapiacon 350 darab házinyul törzsszerint, készpénzfizetés mellett a legtöbbet ígérőnek.

Csütörtökön, e hó 21-én d. e. 10 órakor eladatik a marhapiacon a katonai kincstár tulajdonát képező 54 drb disznó árverés útján, készpénzfizetés mellett a legtöbbet ígérőnek.

Ugyanott eladatik d. u. 2 órakor 100 darab juh, ugyanilyen módon.

Pénteken, e hó 22-én d. u. 2 órakor eladatik a marhapiacon 14 darab tenyész-koca 37 malaccal készpénzfizetés mellett a legtöbbet ígérőnek.

Medgyes, 1918 november 11.

A városi tanács.

K ö n y v k ö t ő i m u n k á k

egyszerű és luxusbekötések, mindennemű
prézelések, javítások, csakis kiváló munkák

Reissenberger G. A., Medgyes.